

Η κανονικότητα είναι η δυστοπία του Κράτους και του Κεφαλαίου

Την παραμονή της 6ης Δεκέμβρη έληξε το τελεσίγραφο του Χρυσοχοϊδη προς τις καταλήψεις. Βέβαια, ως τότε, είχαν ήδη εκκενωθεί από τους νέους διαχειριστές του κράτους πάνω από 10 καταλήψεις, πολιτικές και στεγαστικές, παίρνοντας τη σκυτάλη από την προηγούμενη αριστερή κυβέρνηση (η οποία άδειαζε μεν καταλήψεις, αλλά δεν «έκανε και σόου», όπως δήλωσε κι ο Αλέξης Τσίπρας). Οι υπόλοιπες καταλήψεις, καλούνταν είτε να παραδοθούν οικειοθελώς (αν ο ιδιοκτήτης τους ήταν το κράτος), είτε να εκμισθωθούν από τους ιδιώτες ιδιοκτήτες τους. Η προφανής αδιαφορία των καταλήψεων απέναντι στους κρατικούς εκβιασμούς συνοδεύθηκε από την προετοιμασία της πολιτικής και πρακτικής υπεράσπισης τους, τη διοργάνωση παρεμβάσεων και τη μαζική συμμετοχή σε διαδηλώσεις στο κέντρο και τις γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και σε πολλές άλλες πόλεις της χώρας. Οι επιθέσεις στις καταλήψεις και τις κινητοποιήσεις, συνοδευόμενες από μια χυδαία εκστρατεία κατασυκοφάντησης των αγωνιζόμενων ανθρώπων από κράτος και ΜΜΕ, σήκωσαν ένα κύμα αλληλεγγύης εντός κι εκτός των συνόρων: κάθε φορά που το κράτος επιλέγει να χτυπήσει κάποιες από εμάς, η απάντηση δίνεται από όλους.

Οι επιχειρήσεις εκκένωσης καταλήψεων τελικά συνεχίστηκαν 12 ημέρες μετά τη λήξη του τελεσιγράφου. Η κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου στο Μαρούσι εκκενώθηκε στις 17/12 και οι τρεις καταλήψεις της Κοινότητας Καταλήψεων Κουκακίου την επόμενη μέρα. Στο Μαρούσι, η παρουσία αλληλέγγυων την ημέρα της εκκένωσης και η δυναμική πορεία που ακολούθησε το βράδυ στη γειτονιά έδωσαν ένα πρώτο μήνυμα αντίστασης, ενώ η προσπάθεια ανακατάληψης στις 22/12 και η νέα δυναμική πορεία στη γεμάτη από κόσμο αγορά του Αμαρουσίου ανάγκασε τους μπάτσους σε χρήση χημικών και βίας. Παράλληλα, τα κανάλια ανέλαβαν το γνωστό τους ρόλο: τη μεταστροφή της πραγματικότητας και τη διάδοση ψευδών ειδήσεων, κάνοντας λόγο για «καταδρομική αντιεξουσιαστών» στο εμπορικό κέντρο της γειτονιάς και παρουσιάζοντας ένα βίντεο όπου σύντροφοι καταδιώκουν έναν ασφαλίτη μπάτσο ως «επίθεση αντιεξουσιαστών σε ανυπεράσπιστο ηλικιωμένο». Οι φωτογραφίες που δημοσιεύθηκαν με τον «ανυπεράσπιστο παππού» να συντονίζει τις επιχειρήσεις της αστυνομίας εξέθεσαν για ακόμη μια φορά τα καθεστωτικά ΜΜΕ.

Στην περίπτωση του Κουκακίου, η ενεργητική αντίσταση των συντρόφων/ισσών κατά την διάρκεια των εισβολών στα σπίτια και τους χώρους τους οδήγησε την επιχείρηση των μπάτσων σε αδιανόητο φιάσκο. Το επικοινωνιακό σόου της ζωντανής τηλεοπτικής αναμετάδοσης των εκκενώσεων, πριν καν ξημερώσει η μέρα, στράβωσε, με την εικόνα μιας γειτονιάς πνιγμένης στα χημικά, τις διαμαρτυρίες γειτόνων/ισσών, τους εκκωφαντικούς θορύβους του σπασίματος των πορτοπαράθυρων και των χειροβομβίδων κρότου-λάμψης. Ο τραμπουκισμός της γειτονικής οικογένειας της κατάληψης Ματρόζου 45, η οποία «τόλμησε» να ζητήσει την παρουσία εισαγγελέα ώστε να χρησιμοποιηθεί το σπίτι τους από τους μπάτσους στην επιχείρηση, στη συνέχεια μετατράπηκε σε ξυλοδαρμό και πισθάγκωνη σύλληψη των τριών ατόμων (του πατέρα και δυο γιών) που ανέβηκαν στην ταράτσα τους για να ζητήσουν το λόγο για την παρουσία πάνοπλων κουκουλωμένων μπάτσων στην κατοικία τους. Αφού είχαν προηγηθεί όλα αυτά, εμφανίστηκε εισαγγελέας κι έγινε έρευνα μέσα στο σπίτι, όπου οι αφιονισμένοι μπάτσοι, οργισμένοι από την πρότερη άρνηση των ανθρώπων να τους αφήσουν να εισβάλουν στο σπίτι τους και την αποτυχία τους να συλλάβουν τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της κατάληψης Ματρόζου 45, αναποδογύρισαν μέχρι και συρτάρια ψάχνοντας να βρουν «καταληψίες».

Η δυναμικότερη ανακατάληψη και υπεράσπιση της Παναιτωλίου και της Ματρόζου στις 11 Γενάρη και η αλληλεγγύη των συντρόφων/ισσών έξω από αυτές, αποτέλεσαν ανάχωμα στις κρατικές επιδιώξεις. Ταυτόχρονα, επιβεβαιώνουν τις σχέσεις αλληλεγγύης που δομούνται στις γειτονιές στη βάση της κοινότητας: το γεγονός ότι η γειτονιά στάθηκε εκ νέου και πιο μαζικά στο πλάι των συντρόφων/ισσών δεν είναι ανεξάρτητο από την δυναμική στάση των τελευταίων ούτε και από τις σχέσεις που δημιουργήσαν μαζί της μέσα στα χρόνια της παρουσίας τους εκεί. Αυτές οι στιγμές συμπυκνώνουν τη συνεπή και ουσιαστική σχέση που οφείλει να δομείται γύρω από τις εστίες αγώνα. Θεωρούμε απαραίτητη προϋπόθεση, κάθε συμβολική ή μη ρήξη με το κράτος να μην παράγεται με όρους «ηρωισμού», σαν να είναι ξέχωρη από τις κοινωνικές σχέσεις και άρα χαρακτηριστικό λίγων «ρομαντικών ιδεολόγων» ή «ψημένων», αλλά να προσλαμβάνεται ως αυτό που πραγματικά είναι: η δεδομένη υπεράσπιση του σπιτιού που ζούνε, ενός σπιτιού που ήταν άδειο και γέμισε επειδή κάλυπτε τις ανάγκες στέγασης, δημιουργίας και συμβίωσης των κατοίκων του. Ειδικά μετά την επιβεβαίωση του Άδωνη Γεωργιάδη ότι οι εξώσεις από πρώτες κατοικίες θα ξεκινήσουν από τον Απρίλη, αντιλαμβανόμαστε την υπεράσπιση των σπιτιών ως μια δεδομένη επιλογή κάθε

ανθρώπου. Τα γεγονότα στο Κουκάκι και το Μαρούσι αντανακλούν μια δυσοίωνη εικόνα από το κοντινό μέλλον: αυτή των μπάτσων να μπαίνουν σε σπίτια για να πραγματοποιήσουν εξώσεις. Το μήνυμα αυτής της εικόνας προς όσους/ες σκεφτούν να αντισταθούν στην έξωσή τους από τα σπίτια τους είναι σαφέστατο. Αλλά η στέγαση δεν μπορεί να προσλαμβάνεται ως πολυτέλεια. Ένα σπίτι είναι προϋπόθεση αξιοπρεπούς ύπαρξης κάθε ανθρώπου και έχει αδιαμφισβήτητο δίκιο να το υπερασπιστεί ακόμη και ρίχνοντας όλο το σπίτι στα κεφάλια των μπάτσων που αποδεκατίζονται ένας-ένας σε απευθείας τηλεοπτική μετάδοση σε όλη τη χώρα.

Η καταστολή των καταλήψεων δεν στοχεύει αποκλειστικά στην καταστολή του αναρχικού κινήματος. Αποτελεί μέρος της συνολικότερης (πολιτικής-οικονομικής) επίθεσης στην τάξη μας και ταυτόχρονα μια προσπάθεια απονομηματοδότησης, ηθικής απαξίωσης και καταστολής κάθε δυνατής ή πιθανής αντίδρασής της. Ο λόγος περί «ανομίας» καθώς και η προσπάθεια ηθικής απαξίωσης των αναρχικών ως «μπαχαλάκηδων», ως «αρχηγίσκων» και «σκληρών αντικοινωνικών ιδεολόγων», στοχεύει στην παραγωγή ενός εσωτερικού εχθρού, που φυσικά λαμβάνει τη θέση του δίπλα σε μια σειρά άλλων εσωτερικών εχθρών για τη φιλήσυχη ελληνική οικογένεια, τον ιδιοκτήτη, τους τίμιους επιχειρηματίες και το ελληνικό έθνος και κράτος συνολικά. Ο – δοκιμασμένος ιστορικά – φόβος για τον εσωτερικό εχθρό, παράγει την αναγκαία συναίνεση για την ένταση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης μέσω συγκεκριμένων πολιτικών που θυσιάζουν κομμάτια ελευθερίας για χάρη της «ασφάλειας». Ειδικά σήμερα, που η εθνική ενότητα αποτελεί προαπαιτούμενο των κρατικών διαπραγματεύσεων ή της εθνικής συμμετοχής σε πολεμικές συρράξεις, όσοι κι όσες επιμένουν να αμφισβητούν τα εθνικά αφηγήματα ή δε χωράνε σε αυτά, όσοι κι όσες αρνούνται να συναινέσουν και επιμένουν να αγωνίζονται ενάντια στα ιερά και τα όσια του έθνους-κράτους αποτελούν πρωταρχικούς στόχους της κρατικής καταστολής.

Στην πραγματικότητα, δεν έχει καμία σημασία αν απέναντι στις δυνάμεις των ΕΚΑΜ στέκονται «νομοταγείς πολίτες» που στηρίζουν την εκάστοτε κυβέρνηση ή ύποπτοι γείτονες που έδωσαν στέγη σε φυγάδες: δεν άφησες αναντίρρητα μέσα στ' άγρια χαράματα τις ορδές των εκαμιτών να μουν στο σπίτι σου; Δεν μετατράπηκες αυτοστιγμεί σε ρουφιάνος, να στρώσεις τα χαλιά στις συλλήψεις των διπλανών σου; Επικαλέστηκες κάποιο συνταγματικό δικαίωμα τη στιγμή που οι εκπρόσωποι του Νόμου τον επιβάλλουν; Το κράτος σου επιφυλάσσει ωμή φυσική βία και μια εκστρατεία κατασφυγής. Τι έκρυβες και δεν τους άφησες εξαρχής; Τι έκανες 7 το πρωί σπίτι σου; Γιατί δημιούργησες θέμα που εξέθεσε την κυβέρνηση; Ο κοινωνικός αυτοματισμός που όλοι οι θεσμοί της αστικής δημοκρατίας υποδαυλίζουν διαρκώς έχει ως στόχο την πειθάρχηση του συνόλου της κοινωνίας. Η μπότα του εκαμίτη τελικά θα καταλήξει να πατάει το πρόσωπο του γιου σου κι ας επικαλείσαι τα δημοκρατικά σου διαπιστευτήρια γιατί έχεις συλληφθεί ακριβώς επειδή το ότι ζήτησες την εφαρμογή του Νόμου και του Συντάγματος δεν έχει καμία σημασία απέναντι στην πολιτική επιλογή του κράτους να επιβληθεί.

Η χρήση της αστυνομίας ως διαχειρίστρια και εγγυήτρια αρχή σε όλο και περισσότερες πλευρές του κοινωνικού βίου και η στρατιωτική διαχείριση του «μεταναστευτικού ζητήματος» (κι όχι πια «προσφυγικού») με όρους πολέμου και «εισβολής», ομολογεί τις πραγματικές διαθέσεις του ελληνικού κράτους για τους/ις μετανάστ[ρι]ες τώρα που ο «ανθρωπισμός» του ελληνικού κράτους τελειώσε: όλο και εντονότερη υποτίμηση των μετανάστ[ρι]ών, όλο και περισσότερη παρανομοποίησή τους, όλο και περισσότερα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το κράτος προετοιμάζει ένα περισσευούμενο εργατικό δυναμικό απομονωμένο, που έχει απωλέσει προ πολλού τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά του στα μάτια των ντόπιων ρατσιστών, το οποίο πλήρως εγκλωβισμένο και εν μέρει εξαρτώμενο από το κράτος και τις ΜΚΟ θα χρησιμοποιηθεί με τον τρόπο που πάντα χρησιμοποιούνται τα παρανομοποιημένα κομμάτια της τάξης μας: ως φθηνά εργατικά χέρια, και ως σημείο αναφοράς για την πειθάρχηση όλων των υπόλοιπων.

Το κράτος επιτίθεται για να πειθαρχήσει πρώτα και κύρια τα πιο ευάλωτα και «μη ενσωματωμένα» κομμάτια της κοινωνίας, αυτά που φαινομενικά δεν έχουν φωνή, τα «μη κανονικά»: τους/ις τοξικοεξαρτημένους/ες, τους/ις μετανάστες/ριες, τους/ις μικροπαραβάτες/ριες. Η Πέτρου Ράλλη και τα Α.Τ. των πόλεων αποτελούν έναν ξεχωριστό κόσμο μόνιμης κατάστασης εξαίρεσης. Ωστόσο, ο έλεγχος του κράτους οφείλει να είναι πανοπτικός και να λειτουργεί προληπτικά για το σύνολο της κοινωνίας: οποιαδήποτε μορφή αντίστασης, οσοδήποτε «νόμιμης» ή παθητικής, νομικής ή φυσικής, ιδεολογικής ή μη, πρέπει να θρυμματίζεται με οποιονδήποτε τρόπο. Η ουσία και το ζητούμενο είναι να επιβάλλεται ο νόμος, αλλά και η εξαίρεσή του, σε ολόκληρη την κοινωνία ανεξάρτητα από το αν απέναντί του έχει δημοκράτες, ψηφοφόρους της νδ, ρατσιστές, «φιλήσυχους οικογενειάρχες» και όχι τους παραδοσιακούς «εσωτερικούς εχθρούς»: ακόμη και σε όσους/ες ζητούν περισσότερη κρατική επιβολή για τους Άλλους.

Τα περιστατικά κρατικής βίας και αυθαιρεσίας αποτελούν ουσιαστικά καθημερινότητα· απλώς, ένα μικρό τους κλάσμα γίνεται γνωστό, εφ' όσον τα ΜΜΕ επιλέξουν ή αναγκαστούν να τα αναπαραγάγουν. Από το κατασταλτικό σόου που στήθηκε μετά το lok άουτ της ΑΣΟΕΕ από τον πρύτανη, το βασανισμό του Λ. Γούλα από ματατζήδες στα Εξάρχεια, τις αποκάλυπτες πλέον παρακολουθήσεις αγωνιζόμενων, τις εισβολές σε ταράτσες σπιτιών στις 17 Νοέμβρη και τα ξεγυμνώματα διαδηλωτών/ριών κατά την προσαγωγή τους το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη, το δόγμα του νόμου και της τάξης είναι πανταχού παρόν. Οι πτυχές της καθημερινότητας τις οποίες η ΕΛΑΣ επιχειρεί να ελέγξει δεν σταματούν στα «άνομα» Εξάρχεια και η βία της δεν στοχεύει μόνο τους πολιτικά και συνδικαλιστικά οργανωμένους ανθρώπους. Οι συνεχείς παρενοχλήσεις γυναικών από τις στρατοπεδευμένες στα Εξάρχεια διμοιρίες, η επιδρομή ένοπλων μπάτσων σε κλαμπ, η προσαγωγή ανηλίκων από κινηματογράφο, η πρόσφατη νέα εισβολή σε πανεπιστημιακό χώρο και η επίθεση σε παρευρισκόμενους/ες σε χιπ χοπ συναυλία στη νομική, η καθιέρωση τηλεφωνικής γραμμής ρουφιανέματος για το κάπνισμα σε κλειστούς χώρους, οι ρατσιστικές ύβρεις και το ξύλο σε καταγόμενο από την αλβανία περαστικό στην Πατησίων και ο εκβιασμός φοιτήτριας να κατεβάσει το παντελόνι της για να αποδείξει ότι φοράει σερβιέτα κατά τη διάρκεια σωματικού ελέγχου από τους μπάτσους είναι ενδεικτικά περιστατικά.

Η ΕΛ.ΑΣ. είναι μία από τις κρατικές δομές που ενσαρκώνει την παρουσία και τη διαμεσολάβηση του κράτους μέσα στον κοινωνικό ιστό, και αυτή η ενσάρκωση φέρει επίσης ένα βαθμό θεάματος με τις ίδιες στοχεύσεις. Δεν αρκεί να κάνουν τη δουλειά τους, πρέπει και να φαίνεται ότι την κάνουν. Πρέπει να εμπεδωθεί από το σύνολο της κοινωνίας όχι μόνο ο ρόλος της αστυνομίας ως όργανο επιβολής του Νόμου, φρουρός του εμπορεύματος και της ιδιοκτησίας, αλλά και ως παντοδύναμο όργανο της τάξης. Η παρουσία μπάτσων όλων των ειδών με κουμπούρια στους δρόμους και σε κεντρικά σημεία των μητροπόλεων, έξω από εκκενωμένες καταλήψεις, σε πανεπιστήμια, δίπλα στα καινούργια ελεγκτικά μηχανήματα του μετρό και σε δημόσια κτίρια, ακόμη και τα drone και τα ελικόπτερα που βουίζουν πάνω από τα κεφάλια μας, εντάσσονται στην προσπάθεια εμπέδωσης μιας σειράς από νεοφιλελεύθερα δόγματα που συμβάλλουν στην επιχειρούμενη εδώ και χρόνια αναδιάρθρωση του ελληνικού κράτους και του κεφαλαίου, καθώς προϋπόθεση της εμπέδωσης είναι η κατ' αρχήν πειθάρχηση: καθημερινή ανανέωση της απόσπασης συναίνεσης για το υφιστάμενο κρατικό μονοπώλιο της βίας, ενσωμάτωση στα μυαλά όλων της εικόνας ότι αν αμφισβητήσεις την παρουσία τους και την εκ των πραγμάτων νομιμότητά τους, θα μπλέξεις, θα διασυρθείς. Βέβαια, οι εικόνες αστυνομικής βίας αποκαλύπτουν στιγμιαία το πραγματικό πρόσωπο της δημοκρατίας: τη δομική βία, ως βασική συγκολλητική ουσία της ταξικής κοινωνίας. Σε αντίθεση με ό,τι ισχυρίζονται διάφορες φυλλάδες και κυβερνητικοί-κρατικοί παρατρεχάμενοι, η αστυνομία, ως κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός, εκτελεί πάντα εντολές, δεν αυτενεργεί, δεν παραβιάζει τις κυβερνητικές επιταγές και τα όρια που της θέτει η πολιτική της ηγεσία, είτε αυτή είναι δεξιά είτε αριστερή. Οι μπάτσοι είναι εκτελεστικά όργανα πολιτικών αποφάσεων. Κάθε διαφορετική ερμηνεία είτε αγνοεί τον τρόπο λειτουργίας της κρατικής μηχανής, είτε στοχεύει στο ξέπλυμα της εκάστοτε κυβέρνησης και του κράτους γενικότερα.

Ταυτόχρονα, μια άλλη μερίδα του κράτους επικαλείται εκ νέου τη δημοκρατία ως εγγύηση κανονικότητας. Η επίκληση μιας «πραγματικής» δημοκρατίας έρχεται αντανάκλαστικά κάθε φορά που τρίζει η κοινωνική συναίνεση και ο δημόσιος διάλογος έχει ενταθεί μετά από διαρκή κρούσματα «περιττής» αστυνομικής βίας που συνήθως συνοδεύονται και από πολιτική κάλυψη, κάθε φορά που διαφαίνεται ότι δεν είναι και πολύ διαχειρίσιμες οι κοινωνικές αντιδράσεις. Έτσι, η συζήτηση στοχευμένα εγκλωβίζεται στην απαίτηση περισσότερων νόμων, συνεπέστερης επιβολής τους, εξυγίανσης των σωμάτων ασφαλείας, περισσότερου κράτους. Η κανονικότητα αποτελεί την ουτοπία του κράτους και του κεφαλαίου. Είναι ο τελικός σκοπός της μιας μεριάς του ταξικού πολέμου: μια δυστοπία με πειθαρχημένα άτομα, χωρίς ιστορική μνήμη, χωρίς συνείδηση της εκμετάλλευσης και καταπίεσής τους, χωρίς ισότιμες και μη εμπορευματοποιημένες σχέσεις, χωρίς ενσυναίσθηση κι αλληλεγγύη. Δυστυχώς για αυτούς, η ταξική πάλη, οι ανθρώπινες σχέσεις και η ιστορία δε λειτουργούν έτσι.

Η «κανονικότητα» η οποία αποζητούν αριστεροί και δεξιοί διαχειριστές της εξουσίας, είναι αυτή του δόγματος της τάξης και της ασφάλειας, της σιγής νεκροταφείου και της αναντίρρητης αποδοχής όλων των συνθηκών που βαθαίνουν ολοένα την εκμετάλλευση, είτε μέσω της εργασίας, (ανασφάλιστη εργασία, ελαστικά ωράρια, κατάργηση θεμελιωδών εργασιακών κεκτημένων κ.ά.), είτε με τη λεηλασία της φύσης για την περαιτέρω ανάπτυξη του κεφαλαίου, είτε με τον επιχειρούμενο εξευγενισμό των γειτονιών, που οξύνει τις ταξικές ανισότητες και τους αποκλεισμούς, είτε με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεναστ[ρι]ών που εκτείνονται σε κάθε γωνιά της χώρας.

Για εμάς, είναι βασικό ζητούμενο η κοινοβουλευτική δημοκρατία να χαρακτηρίζεται ως αυτό που πραγματικά είναι: ένα προπέτασμα που κρύβει πίσω του όλη τη βία και τους διαχωρισμούς της ταξικής κοινωνίας, του έθνους-κράτους και του κεφαλαίου. Γι' αυτό, βασικό ζητούμενο είναι και η δημιουργία πραγματικών, ελεύθερων, ισότιμων, αλληλέγγυων σχέσεων στις γειτονιές, τα σχολεία, τους χώρους εργασίας, τα χωριά και τα νησιά, που θα σταθούν ως τείχος απέναντι στη νεοφιλελεύθερη επέλαση κράτους και κεφαλαίου που έχει ως στόχο την εξαθλίωση της κοινωνίας, την ισοπέδωση του φυσικού περιβάλλοντος, την υποβάθμιση της καθημερινότητας της τάξης μας και της ζωής όλης της κοινωνίας, ανεξαιρέτως. Οι καταλήψεις είναι κομμάτι του αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, κομμάτι του αγώνα για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης. Και ως τέτοιες τις υπερασπιζόμαστε και θα τις υπερασπιστούμε. Θα πάρουμε πίσω αυτές που έκλεισαν και θα δημιουργήσουμε νέες· και όταν πέφτουμε, θα πέφτουμε στα κεφάλια τους.

Αλληλεγγύη στην Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου

Αλληλεγγύη στις/ους συλληφθείσες/έντες συντρόφισσες/ους της Κοινότητας Καταλήψεων Κουκακίου και
στις/ους αλληλέγγυες/ους συλληφθείσες/έντες συντρόφισσες/ους

Αλληλεγγύη στις καταλήψεις και τις δομές αγώνα, σε όσους/ες στέκονται με αξιοπρέπεια ενάντια στην
κρατική καταστολή

blog: <https://kathodon.espivblogs.net/>

email: kathodon@espiv.net

καθ'οδόν

από το πιθανό στο πραγματικό